

Heikki Hyötyniemi: *Enformaatioteoria — elämänvoiman perusteet*. Luonnonfilosofian seuran julkaisuja. Helsinki: Books on Demand, 2013.

Korjauksia

- Kustannuksen $J(x)$ muotoilu kaavassa (5.2) ei vastaa kaavaa (5.1). Tämän näkemiseksi avataan ensiksi

$$J(x) = \frac{1}{2} (u - \Phi x)^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T (u - \Phi x)$$

muotoon

$$J(x) = \frac{1}{2} x^T \Phi^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T \Phi x - x^T \Phi^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u + \frac{1}{2} u^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u,$$

eli, koska $\Phi^T \Phi = I_n$ ja $\bar{x} = \Phi^T u$,

$$J(x) = \frac{1}{2} x^T \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} x - x^T \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u + \frac{1}{2} u^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u.$$

Koska $\bar{x} = \Phi^T u = \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \}^{-1} \mathcal{E} \{ \bar{x} u^T \} u$, voidaan kirjoittaa $\mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u = \mathcal{E} \{ \bar{x} u^T \} u$, joten

$$J(x) = \frac{1}{2} x^T \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} x - x^T \mathcal{E} \{ \bar{x} u^T \} u + \frac{1}{2} u^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u.$$

Vertaamalla tätä kaavaan (5.1) nähdään, että ainoa ero lausekkeissa on vakioarvoinen lisätermi $\frac{1}{2} u^T \Phi \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \Phi^T u = \frac{1}{2} \bar{x}^T \mathcal{E} \{ \bar{x} \bar{x}^T \} \bar{x}$. Koska tämä termi katoaa kustannuksen optimointia suoritettaessa, eli derivoitaessa vektorin x suhteen, se *ei muuta suoritettuja päättelyitä millään tavoin*.

- Kaavan (6.8) muotoilu ei ole mielekäs: se toimii vain jos $x(t)$ on skalaarinen. Oikean formuloinnin löytämiseksi määritellään diagonalisoituvalla matriisille $\frac{\gamma}{\tau_x \tau_u} G G^T$ ominaisarvohajotelma:

$$\Theta \begin{pmatrix} \mu_1 & & 0 \\ & \ddots & \\ 0 & & \mu_n \end{pmatrix} \Theta^T = \frac{\gamma}{\tau_x \tau_u} G G^T,$$

koska matriisin symmetrisyyden vuoksi $\Theta^{-1} = \Theta^T$. Kun tämä sijoitetaan kaavaan (6.7), saadaan

$$\frac{d^2x}{dt^2}(t) = -\Theta \begin{pmatrix} \mu_1 & & 0 \\ & \ddots & \\ 0 & & \mu_n \end{pmatrix} \Theta^T x(t),$$

josta edelleen, määriteltäessä $\xi(t) = \Theta^T x(t)$,

$$\frac{d^2\xi}{dt^2}(t) = \Theta^T \frac{d^2x}{dt^2}(t) = - \begin{pmatrix} \mu_1 & & 0 \\ & \ddots & \\ 0 & & \mu_n \end{pmatrix} \xi(t).$$

Tämä sisältää n itsenäistä differentiaaliyhtälöä joiden muoto on

$$\frac{d^2\xi_i}{dt^2}(t) = -\mu_i \xi_i(t).$$

Koska $\mu_i > 0$, tällaisten ratkaisu on muotoa

$$\xi_i(t) = A_i \sin(\sqrt{\mu_i} t + \psi_i),$$

jossa amplitudi A_i ja vaihe ψ_i ovat vapaita, alkuehdoista määräytyviä parametreja, ja jossa ominaisarvo määrittelee värähtelyn kulmataajuuden, $\omega_i = \sqrt{\mu_i}$. Näin ollen kokonaisjärjestelmä koostuu joukosta elementaarisia harmonisia värähtelijöitä, joista voidaan rekonstruoida

$$x(t) = \Theta \xi(t).$$

Kaava (6.8) voidaan siis tulkita muodoltaan vain ”suuntaa-antavaksi”. Resonaattorien tarkkaa muotoa ei kuitenkaan käytetä myöhemmin, joten asialla ei ole suurta merkitystä.